

Psalm 82: *Deus stetit.*

(Een musiceerstuk,
v. Asaf.)

*ik was het die zei: gij zijt goden,
ieder van u een zoon van de Hoogste!
nochtans: als een mens zult ge sterven,
vallen als elkeen van de vorsten!*

Door de drukte moest ik nogal wat
omtrekkende bewegingen maken.
Veel helpen deed dat niet. Op-
schieten was er niet bij, maar
ik had geen haast.

Na twee kilometer komt u
in hun schootveld, zeiden ze.
Dat kon me helemaal
niets schelen.

Mijn soldaten bij de laatste wachtpost
verklaarden me voor gek:
wie rijdt nu vrijwillig en bewust hun
schootveld binnen? Ik dus.
En waarom ik dit doe?

Misschien omdat ik genoeg heb van alles:
het overdreven eerbetoon, de kuiperijen,
de jaloezie, de roddels en achterklap,
de alomvattende slinksheid van de anderen.

Waarom zou ik willen leven tussen vijanden
die zeggen mijn vrienden te zijn, tussen
bondgenoten, die alleen loyaal zijn
aan zichzelf? Ik wil helderheid.

Ik ga mijn echte vrienden zoeken, ook
als dat mijn echte vijanden zijn.

Ik rijd dus gewoon door, naar
de overkant. Ik leg mijn lot
in hun handen. Daar ligt het beter
dan bij de onzen. Of in elk geval
evengoed.